

19 mei 2024 - Pinksteren

Een gemeente vol van profeten

Joël 3, vers 18 t/m 22
Handelingen 2, vers 16 t/m 19

Pinksteren is toch wel een beetje een lastig feest. We vieren de komst van de Heilige Geest, maar wat betekent dat? Iets van dat 'lastige' meen ik te merken in het gemeentelven. Op de gesprekskring bijvoorbeeld hadden wij het afgelopen woensdag over de Heilige Geest, maar elk antwoord riep weer een nieuwe vraag op: 'Gods Geest is gekomen en toch bidden wij elke keer weer om de Heilige Geest, hoe zit dat?' 'Is de Heilige Geest alleen op de gelovigen gekomen, of werkt Hij ook onder niet-gelovigen?' Prachtige dingen om met elkaar te bespreken, maar ook best lastige materie. Op catechisatie was het niet anders. Bij de oudere groep hebben wij drie avonden over de Heilige Geest gesproken, maar het was steeds een zoektocht om het met je eigen leven te verbinden en concreet voor je te zien. Maar terwijl wij als gemeente met elkaar zoeken om er iets van te begrijpen, hebben wij gelezen hoe direct na de uitstorting van de Heilige Geest het gebeuren *totaal* niet werd begrepen en zelfs belachelijk werd gemaakt. De van Gods Geest vervulde discipelen werden voor lallende dronkenlappen uitgemaakt. Die mensen konden het dus *helemaal* niet plaatsen wat er te vieren viel...

Nu, het is heel bijzonder hoe Petrus daarop reageert. Allereerst met een stukje humor. Petrus zegt: 'het is pas het derde uur van de dag'. Met andere woorden: 'Je moet knap drinken om nu al dronken te zijn.' Maar vervolgens zegt hij: dit – dit wat er nu gebeurt en wat jullie nu zien en horen – dat is wat gesproken is door de profeet Joël. *De profetie van Joël van eeuwen geleden is nu aan het uitkomen!*

Ik vind dat zo mooi aan de Bijbel en ook zo bijzonder aan Gods werk: steeds zie je dingen op elkaar inhaken, gaat God na eeuwen weer verder waar Hij gebleven is en zie je zo een rode draad van Gods trouw en volhouden met deze wereld. In de mist van alles wat er is gebeurd en gebeurt en wat wij niet kunnen volgen, gaat God Zijn Goddelijke weg. Zijn weg om Zijn profetenbeloften één voor één (of soms heel wat beloften tegelijkertijd) te vervullen. Nu, het leek mij mooi om eens aandachtig naar die profetie van Joël te gaan kijken (die wij hebben gelezen en gezongen), want die profetie kan ons helpen om wat meer zicht te krijgen op wat wij vandaag vieren. Volgens Petrus moeten wij bij Joël zijn om Pinksteren te kunnen begrijpen. Nou, laten wij dat doen.

Eigenlijk zou je het hele boek Joël moeten lezen om het te kunnen plaatsen, maar dat heb ik in de afgelopen week voor u gedaan. Ik vertel het even in het heel kort:

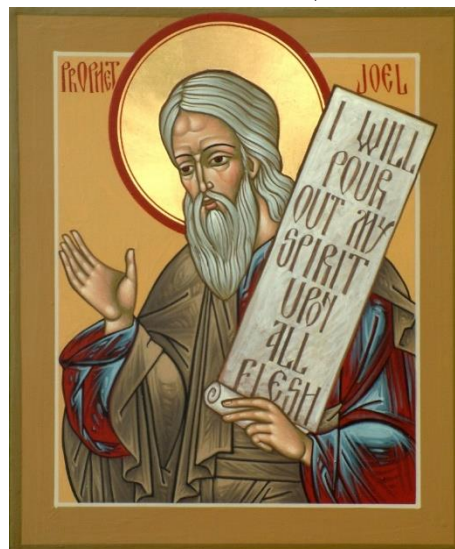
Joël begint zijn boek met te vertellen over een vreselijke sprinkhanenplaag, als straf van God. Nu, zo'n sprinkhanenplaag kon de dood betekenen. Joël riep het volk Israël daarom op om zich te bekeren. En dat niet oppervlakkig, maar om echt een keuze van binnenuit te maken. 'Scheur uw hart en niet uw kleren', zo riep Joël op. Niet even wat aanpassingen voor het gezicht, je leven wat oplappen met een paar goede gewoontes, nee: echt je hart voor God openleggen. Maar dan..., dan zal God ook alles nieuw maken. Joël ziet vervolgens in een prachtig beeld het land, de dieren, de bomen en wijnstokken en alle mensen rijk gezegend worden door de genadige God als antwoord op hun bekering.

Nu deze ernstige situatie van die sprinkhanenplaag, dit crisismoment, is voor Joël aanleiding om over een nog grotere crisis te spreken: de dag des HEEREN, de dag van de HEER. Er zal straks een alles veranderende dag komen, zo zegt Joël. Een grote en ontzagwekkende dag. Een dag, waarop de zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed. Een dag waarop er bloed, vuur en rookzuilen op aarde te zien zullen zijn. Nu, ik denk dat dit allemaal beelden zijn die verwijzen naar een groot slagveld. Een Israëliet uit die tijd kreeg bij die woorden van Joël mogelijk een veroverde stad in gedachten, een stad geplunderd en in brand gestoken: de rook steeg op als rookzuilen. De zon was verduisterd, omdat de lucht zwart was van de rook. En in de nacht, toen de stad nog steeds niet uitgebrand was, was ook de maan niet helder wit, maar gaf een bloedachtig schijnsel. Joël ziet zo allemaal vreselijk beelden van die dag van de HEERE, die oordeelsdag – rookzuilen, de zon verduisterd, de maan als bloed..., maar... hij ziet ook iets prachtigs..., zo mooi: *bij het dichterbij komen van die dag, zal Gods Geest worden uitgestort.* Gods

Geest zal worden uitgegoten over heel het volk. Over zonen en dochters, mannen en vrouwen. Over oude mensen en jonge mensen. Over de rijken, maar ook over de slaven en slavinnen. Werkelijk iedereen zal daarin mogen delen, dat God zo dichtbij komt. Men zal – zo vertelt Joël – gaan profeteren en visioenen ontvangen. Want iedereen zal door Gods Geest tot een profeet worden gemaakt. Iedereen zal als een knechtje van de HEERE, als profeet, God als heel dichtbij ervaren en Gods woorden mogen ontvangen, Zijn stem mogen horen... en ook Zijn mond mogen zijn. En dan nog iets moois: in die tijd, in dat crisismoment waarin God alles om zal keren, zal er redding zijn voor ieder 'die de HEERE roepen zal', zo zegt Joël. Elke roep om hulp, om herstel, elke schreeuw genade, zal niet in alle herrie van de wereld wegvallen, maar door God gehoord worden. De tijd die Joël voorzag, is dus *een tijd van crisis*. Maar ook *een tijd vol van genade*. En een tijd vol van Gods Geest.

En die tijd is nu, zo zegt Petrus....

Pinksteren is dus onderdeel van een grote crisis. Vandaag gaat het eens niet over de asielzoekerscrisis. Ook niet over de energiecrisis. Of de klimaatcrisis. Of de crisis in de zorg. (Hoewel het allemaal gebedspunten

mogen zijn.) Vandaag wordt met Pinksteren de wereld in een nog veel grotere crisis betrokken: *de grote en ontzagwekkende dag van de HEERE nadert!* God zal alles gaan omkeren, tot omkeer brengen. Een crisis die niet valt te ontkennen of te ontwijken. Alleen zoals bij elke crisis: we weten niet hoe lang die crisis zal duren, wanneer het omslagpunt zal zijn. ... En daarom zegt Petrus tegen de mensen die zich rondom Petrus en de andere discipelen hebben verzameld: 'luister goed naar ons: wij zijn niet aan het lallen en brallen. Nee, wij leggen de situatie van deze wereld juist uit. Wij leggen de vinger op de zere plek.' 'Want deze Jezus, *Die jullie gekruisigd hebben*, is door God tot Heer en Redder gemaakt, zo zal Petrus straks zijn Pinksterpreek afsluiten. Wij zijn heel gewone mensen, Galileeërs inderdaad, maar wij vertellen dit als profeten van God. Wij hebben dingen meegemaakt... en Gods stem mogen horen... en mogen nu Gods mond zijn. Wij mogen vertellen dat er redding is uit de crisis, door de crisis heen..., redding voor ieder die de Naam van de Heere – van de Heere Jezus - zal aanroepen.

Pinksteren valt dus middenin de crisistijd. Maar die crisis was er al. Daarvoor moeten wij terug naar Pasen. Dat doet Petrus dan ook in zijn Pinksterpreek. Zoals er nu met de discipelen werd gespot alsof ze dronken waren, zo stonden er toen op Goede Vrijdag ook mensen bij het kruis grappen te makken en Gods werk belachelijk te maken. Toen op Golgotha werd de crisis op zijn scherpst zichtbaar. Drie uur duisternis. Zoals Joël zei: 'de zon veranderd in duisternis'. De wereld was muurvast komen te zitten in haar duisternis, de zonde, losgezongen van haar Schepper. De wereld was tot een broeinest geworden van haat, machtsstreven en jaloezie. En iedereen keek weg. Of lachte het weg. Of voelde zich machteloos. En de hemel was dicht, geen antwoord van boven. Totale crisis.

Maar met Pinksteren vieren wij dat midden in deze crisis God Zijn Geest heeft uitgestort... en dat er redding is voor ieder die de Naam van die gekruisigde Heer aanroept. Deze tijd van crisis is naast een crisistijd ook een tijd vol van genade en vol van de Geest. En de Geest Die nu is uitgestort, die Geest helpt om die genade van God, die redding, overal en in alle talen uit te roepen. Om die redding te vieren. Te belijden. Uit te delen. Joël vertelt het zo en Petrus citeert hem: 'zonen en dochters zullen profeteren, jongemannen visioenen zullen zien en dat ouderen dromen zullen dromen'. ***Die Geest van God is uitgestort om – ik kan het niet kleiner maken – om ons dus tot profeten te maken.*** Zoals de Geest werkte in profeten als Jesaja, en Jeremia, maar ook Mozes en ook Ezechiël... hen riep, hen aanstuurde, hen van kracht voorzag, hen de woorden in de mond gaf..., zo werkt de Geest nu in jongeren en ouderen, in mannen en vrouwen, in mensen aan de top van de samenleving, maar ook mensen aan de rand van de maatschappij en ook in mensen die lid zijn van de Ichthusgemeente, of die hier vanmorgen te gast zijn.

Ik wil u daarom v feliciteren. U heeft een topfunctie gekregen. U heeft niet gesolliciteerd? Nee dat klopt. U bent geroepen. Jij bent uitgekozen. Geselecteerd. Om in de kracht van de Geest, in navolging van Petrus en de andere discipelen en al die gelovigen na hen, een profeet te zijn.

Dat vraagt even wat meer woorden, want ik weet niet welk beeld u bij profeten en bij profeteren heeft, maar mijn eerste beeld was altijd wat exotisch: profeten waren mensen die de toekomst voorspelden. Zij wisten dingen die anderen nog niet konden weten. En profeten krijgen bijzondere dromen, visioenen, of hoorden op een andere bijzondere manier de stem van God. Nu, dat klopt allemaal - over die bijzondere dingen kan je inderdaad lezen in de profetenboeken uit het Oude Testament ook - maar als je hier Petrus ziet optreden? Ja, we lazen over tongen als van vuur op de hoofden van ieder van hen, wij lazen over allerlei talen waarin zij spraken, maar dat verdwijnt al snel allemaal op de achtergrond en het enige wat wij zien is hoe Petrus spreekt. Hij vertelt eenvoudigweg over Jezus, vanuit alles wat hijzelf heeft mogen horen en zien en ontdekken. Petrus vertelt, hij profeteert. Hij geeft daarmee een ander licht op wat er op dit moment allemaal in Jeruzalem gebeurt. Hij vertelt hen in wat voor tijd ze leven en wat er op het spel staat. Hij laat hen nadenken. En... door het werk van Gods Geest... komen mensen tot inkeer en roepen zij de Naam van de Heere inderdaad aan, zoals Joël al had voorgezegd.

Profeten zijn dus niet allereerst mensen die bijzondere, buitengewone dingen meemaken. Misschien mag je dat ook ervaren, mooi! Maar profeten zijn allereerst mensen die dicht bij God leven. Mensen die met God door het leven gaan en die hun oren en ogen open houden voor wat God hen wil zeggen. Soms moeten ze daarbij wel eens worden wakker geschud zoals Jona, als ze door de stem van God heen slapen, maar God gaat gelukkig vaak geduldig verder met Zijn profeten. Profeten leven, hoe goed en hoe kwaad het gaat, dicht bij God en God laat hen delen in Zijn werk. Profeten mogen daardoor zien waar het op aankomt, wat er op het spel staat, hoe je naar het leven en naar de wereld moet kijken... en zij mogen daarbij de stem van God zijn.

'Mogen'..., tja, soms is het ook een moeten hoor.... Vraag maar aan diezelfde Jona. Of aan Jeremia. Of aan Mozes. Die laatste twee zagen het soms helemaal niet zitten. Maar daarom ontvingen zij de kracht van God... en ook de woorden en mochten zij – soms zonder dat zij het doorhadden – toch tot zegen zijn.

Nu, zo roept God u en mij ook op tot profeet te zijn. Want vandaag vieren wij dat Gods Geest is uitgestort over 'alle vlees'. Over zonen en dochters. Over kinderen en senioren. Mannen en vrouwen. Zelfs over slaven en slavinnen, zo zei Joël. Nou, dat moet in die tijd echt iets heel onbegrijpelijks zijn geweest. De komst van Gods Geest had werkelijk dus op iedereen zijn uitwerking en zette alle gebruikelijke verhoudingen in de maatschappij volledig op de kop. Die telden nu niet meer. Blijkbaar is de tijd aangekomen, waarin allerlei grenzen worden doorbroken. 'En de Geest doorbreekt de grenzen die door mensen zijn gemaakt'. Werkelijk iedereen werd in dit wonder van de Geest betrokken. Want – zo vertelde Joël – God zal Zijn Geest *uitstorten!* Uitgieten. Stromen van zegen. Royaal, overvloedig.

Een gemeente bestaat daarom – als ik de woorden van Joël goed versta en de uitleg van Petrus van hoor – *uit allemaal profeten*. Oude en jonge profeten. Senioren en kinderen. Vaders en dochters. Oma's en kleinzonen. Weledelgeleerde en simpele profeten. Kerngezonde profeten en profeten met een handicap. Zij mogen allen delen in die uitstorting van de Heilige Geest.

Hoe ziet dat er uit als God Geest is uitgegoten op alle gelovigen? Hoe ziet zo'n gemeente van allemaal profeten er dan uit? Zal ik het eens inkleuren?

Ik zie een gemeente voor me die heel hecht verbonden is met haar HEERE. Hun leven staat helemaal in het teken van het dienen van God. Knechtje van God te zijn, dat is de eretitel van een profeet (Psalm 135).

Zo'n gemeente vol met profeten, dat is een gemeente die heel aandachtig luistert naar de stem van God. Ja, dan kan je wel eens helemaal afdwalen bij een preek hoor, of altijd maar last hebben van je korte spanningsboog, maar aandachtig-naar-Gods-stem-luisteren, dat is meer dan de-preek-kunnen-volgen. Het is: ook zelf de Bijbel lezen, stil zijn voor God, een podcast opzetten, een kringavond houden.

Zo'n gemeente vol met profeten, dat is een gemeente die heel aandachtig luistert naar de stem van God. Ze wordt er soms heel erg blij van en jubelt het uit. Maar soms wordt ze ook door die stem van God overvallen, overrompeld. Soms zijn die woorden ook heel confronterend, heftig zijn en veel consequenties hebben.

Nu, een gemeente vol profeten is dus een gemeente die als knechtjes van God aandachtig luistert, ook wanneer de stem van God heel zachtjes klinkt, of je overweldigt. Hoe ziet zo'n gemeente vol profeten er nog meer uit? Krijgen ze als profeten ook bijzondere openbaringen en visioenen te zien en dromen te dromen? Misschien wel. Maar als profeten dromen ze in ieder geval over een nieuwe wereld, die door het oordeel van God heen, straks zal komen. Een nieuwe wereld, waarop gerechtigheid zal zijn. Eerlijkheid en gelijkheid. Openheid en echtheid. Liefde tot God en liefde tot elkaar. Liefde die niet door van alles en nog wat beschadigd is geraakt, maar pure liefde die heelt en genezend werkt. Die profeten vertellen elkaar over die hoop. Ze profeteren over Gods toekomst en spreken elkaar zo moed in. Soms barsten ze zelfs uit in zingen. Een kinderlied gezongen door kinderstemmen is misschien wel de mooiste profetie die je je op een zondag kan wensen. Maar het kan ook een getuigenis zijn van een oudere, die beseft dat zijn einde nadert en die getuigt over de hoop waaraan hij zich vasthoudt.

In die gemeente van profeten wordt niet alleen over de toekomst gesproken, maar wordt ook de crisis waarin wij ons bevinden eerlijk benoemd. Gods Geest helpt ons namelijk ook om onze tijd te doorzien. Om te zien wat plastic is en wat echt. Om te zien wat belangrijk is en wat onnodige ballast is. Om dieper te zien dan de oppervlakte van het leven. Om de geestelijke machten die zich verschuilen in de samenleving te ontmaskeren. Om oog te hebben voor onrecht en voor schadelijke manieren van leven. De gemeente van profeten wordt door Gods Geest geholpen om te zien, te verstaan, te doorzien. Om niet voor te kabbelen, maar ook niet om ongeduldig en moedeloos te worden.

Gevuld met Gods Geest doortrekt het geloof het hele leven van een profeet, tot in de gewone dagelijkse dingen. Gevuld door Gods Geest ontvangen profeten kracht in hun zwakheid. En woorden in onze woede-loosheid. Of indien nodig: de wijsheid om zonder woorden te getuigen.

Gods Geest helpt een gemeente van profeten om met elkaar te delen, om de goedheid en genade van God uit te delen..., om in onze samenleving in alle bescheidenheid en kwetsbaarheid te benoemen, te ontmaskeren, om de tijdsgeest te weerstaan, om te

waarschuwen en van hoop te getuigen. Zo ongeveer ziet een gemeente vol van profeten er uit, denk ik.

Weet u, wat Paulus hierover zegt...? Paulus noemt profetie de mooiste gave van de gemeente. Nog veel mooier dan 'tongentaal' zegt hij in 1 Korinthiërs 14. Tongentaal - die mystieke taal waarin men God looft en eert - kan misschien heel mooi zijn, maar daar heb je alleen wat voor jezelf aan, zegt Paulus. Een ander kan dat toch niet verstaan. Maar om in de gemeente elkaar als profeten goede woorden toe te spreken, dat is pas echt opbouwend! Woorden die een ander of het geheel opbouwen. Woorden die bemoedigen. Woorden die ontdekkend zijn. Woorden die waarschuwen. Woorden die aansporen. Woorden die troosten. Woorden van God om een ander rijk mee te maken. Ik lees even voor wat Paulus over de profetie in de gemeente zegt (1 Korinthiërs 14 (vers 1 t/m 5a): *Jaag de liefde na en streef naar de geestelijke gaven, en vooral daarna dat u mag profeteren. Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand begrijpt het, maar in zijn geest spreekt hij geheimenissen. Wie echter profeteert, spreekt tot mensen woorden van opbouw en vermaning en troost. Wie in een andere taal spreekt, bouwt zichzelf op, maar wie profeteert, bouwt de gemeente op. En ik zou wel willen dat u allen in andere talen spreekt, maar vooral dat u profeteert.*

Ik wil vooral dat u profeteert, zo zei Paulus.... Of zoals Mozes eeuwen daarvoor zei, toen men hem verontrust kwam vertellen dat er twee mannen in het kamp van Israël aan het profeteren waren..., Mozes zei: 'och, of allen van het volk van de HEERE profeten waren, dat de HEERE Zijn Geest over hen gaf.'

'Dat allen van het volk van de HEERE profeten zouden zijn, dat de HEERE Zijn Geest over hen gaf.' Nu is die tijd gekomen, waar Mozes naar verlangde. De tijd waar Joël naar uitkeek. De tijd, waarover Petrus sprak. Een crisistijd. Een allesbeslissende tijd, want we zijn onderweg naar de dag van de HEERE. Maar er is redding. Want het is Pasen geweest. Het is dus een tijd van crisis en een tijd van redding. En een tijd vol van de Geest.

Neem daarom uw profetenroeping op u. Bemoedig elkaar. Neem elkaar mee. Deel met elkaar woorden van God. En deel het uit. In de kracht van de Geest Die is uitgestort over allen. Ook hier in Maarsse, want Zijn werk gaat door, nog steeds!

Laten wij samen een gemeente van profeten zijn.

Met oren die met eerbied en ontzag op Gods stem zijn gericht.

Met ogen die verder kijken en dieper zien.

Met een hart dat gevuld is van liefde, van zekerheid, van hoop.

Met handen en voeten die in beweging komen.

Met de gezamenlijke wil om Gods knechtje wil zijn.

Wees beschikbaar en laat je meenemen door de Geest en laat je door Hem verrassen.

De dienst in de kerk is nu bijna afgelopen. De dienst in de wereld begint zo meteen.